

stră? V'a fost frică de animalele sălbatice? — Ați vândut carnea și pepeni? Mi-aduceți sare? » Ast-felū furō întrebările que-și adressă unii altora cu atâta rapiditate, înquătū mai nu așteptă rēspunsurile. Margarita luă rōba din mânele lui Wilhelm, spre a-lū mai ușiura de sarcina sa. Ellū îndată scōsse din rōbă pālăria, que se află lūngō sare; apoi, apropiindu-se de Anna, săltă puçinū iērba uscată, quare accoperiă queva que se află în pālăriă.

« Anno, țī-adducū que-va, quare-țī va face mare plăcere. Sunt sigurū quō veī fi mulțumită de a-lū avé în orele talle de recreațiune.

— Que este? întrebă Anna cu curiositate, încercându-se a ridica iērba, spre a vedé que-ī addusesse fratele seū.

— Nu, nu, îi diisse Wilhelm, ridicând pālăria în sus. Ghicesce mai întēiū que este într'ēnsa?

— Cum să ghicescū? Pōte quō este érō vre-un cuibū de șīorece de câmpū, precum mī-ai făcut'o și altă dată, quând ne aflam în Germania. Nu mă țīne în impațiență, spune-mī que-mī adducī.

— Queea que-țī adducū, nu este așa de urrit ca șīoreciū tei; din contră, este queva fōrte frumosū. Ânsē trebue să ghicescī que este.

— Eī bine! è unū cuibū de passere; quōcī vedū